

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
 Tagoknak 8.50 P
 Pártoló tagoknak 7.— P
 Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF
 Felelős szerkesztő: **Gara Imre**

Megjelenik kéthetenként
 Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
 Telefon: 424—981

ÚJ ÉV...

Mennyi bizakodás, — mennyi megtörtség, — mennyi erő, — mennyi gyengeség, — mennyi fény, — mennyi árny szegélyezik az újév mesgyéjét!

Minden új évtől új erőket, megtisztult embereket, ingathatatlan jellemeket vár az ember. Várja a régi utak, felfogások, szociális eszméknek megújodott, új energiákkal telített életét... Az ó-esztendő igen sokra tanított meg! — és hozzá lehet még tenni, hogy igen sokakat tanított meg élni, élni egy nagyobb és határozottabb öntudattal telített életet! Ezt a nagy iskolát elsősorban a munkásság járta ki. Az az osztálya a társadalomnak, melynek fontossága csak most kezd igazán sorsdöntő szerepéhez mértén kibontakozni! Most, amikor mindinkább kezd előtérbe jutni a nagy világhódító gondolat: a tőke a munka! — tehát nem a pénz, az ingatlan, a protekció, a kéz-kezet mosó politika, nem a lakájszellem, hanem a gondolkodástól, szellemi munkától áttüzesedett agy és a fizikai munkától kerges tenyér! A tőke a munka! — a Te munkád, Munkás Testvér, melyet talán görnyedve végzel, de fölséges királyi öntudattal. A Te munkád, Munkás Testvér, akinek munkáját csodálják a gépóriások, megbecsülik a száguldó motoros szörnyek és amelynek haladása, erőszaka előtt megtörnek, mintegy térdre roskadnak a természet erői!

Munkás Testvér! Az új esztendő elsősorban neked hoz újságot! Ébredjétek! Eszmélődjétek! Tömörüljétek az öntudatos munkásság zászlaja alatt! Mert a jövő a Tiétek!

Jól vessétek a szívetekbe: Mindent elvehetnek Tőletek; rezgőnyű tehetnek és nyomorulttá, nincstelenné és hontaanná, de egyet sohase rabolhatnak el tőletek: az „Erőt”, mely dolgozni akar! — a lelki meggyőződést, mely minden akadályon átségit, hogy a „Munka szent!”

és mert szent, Isten akarata, tehát az én akaratom is!

Az új esztendő új erőket vet latba. Az új erő pedig a Munka és Munkásság! A történelem a tanu rá, hogy a legnagyobb történelmi és politikai eseményeket és meglepetéseket mindig a munkásság kezdte meg, vagy pedig hajtotta végre. Ha a munkásság békéje kívül és belül megvolt, tartós volt a béke is! Ha pedig számfűzött volt a béke, kirobantak a nagy és véres forradalmak!

Mi pedig az új esztendőől békét várunk! Munkás Testvér! Ez pedig Rajtad áll! Ezt akarnod kell, mert magyar vagy, Mária országának gyermeke, építő, alkotó munkása! Ne feledd el, hogy a demagógia csak üres szócséplés, a lelkiismeretes, Isten-áldotta munka pedig hatalom és erő! Mária országának sorsa és jövője a Te kezében van letéve. Ne légy szájhős, hanem a tettek embere! Légy erjesztő kovász a megújuló társadalom testében a magad becsületes munkáján keresztül. Légy fanatikus rajongója a Munkás-Krisztusnak, akinek csak egy programja van: Imádkozzál és dolgozzál!

1941... egy rejtélyes új év! Még bömbölnek az ágyúk, ropognak a fegyverek... patakokban folyik a vér... épületkolosszusok dőlnek össze... dübörögnek a tankok... gépmadáróriások hasítanak maguknak utat a légűrben... de ugyanakkor egyszerű, színtelen emberek milliói dolgoznak, mert újjá akarják építeni ezt a rozzant világot... szakadatlanul edzik, kováscolják a nagy világengelyt ég és föld között... Isten és ember között, hogy ismét jóbarát legyen az Isten és az Ember, a Munkás Ember!

Dolgozzunk szünet nélkül, hogy ez új esztendőben mindenki meghajoljon a Munkás-Krisztus munkásmillióinak legdrágább kincse: az Isten-áldotta munkája előtt!

Munkás-Krisztus Magyar Munkásai! Az Új esztendő, 1941, a Tiétek!

P. BORSY ENGELBERT
 legényegyleti elnök.

**A múlt megoldjuk, a jövőt kiharcoljuk —
 És helytállunk mindenütt!**

Napsugárkák!

A z Egyetek társadalmi életének aranyos Napsugárkái, az egy-leti farsang kedves, vídám bálkirálynői, az élet nehéz harcát harcoló, de mindenütt „férfiasan” dolgozó Leányai is bevonultak az új nemesi életközösségbe. Ki köszönheti legelőször Magukat, mint ennek a nagy életközösségnek összekapcsoló lelke és legelső lovagja, az Új Nemesség. Szeretnénk diszruhában, rózsacsokorral odaállni a kétezer sugárzó, szép, fiatal leányarc elé, szeretnénk úgy fogadni Magukat, ahogyan ezt a régi magyar úritársaság a maga hagyományos úriasságával tenné. De így is lesz az, hisz minden Tagunk, minden Célpolgárunk egy-egy követünk, — az Új Nemesség egy követője — aki, mikor Maguk elé áll, kis Napsugárkák, az Új Nemesség nevében tiszteleg. Fogadják őket bajtársi szeretettel és legyenek az Új Nemesség megértő nevelőtársai, segítsenek nekünk valóságos lovag-gá nevelni azt az ifjúságot, amely egy kis törődéssel igazán új nemesség lehet. Szeretettel tartjuk számon névszerint is Mindannyiukat kedves Napsugárkák, mert tudjuk, mit jelentenek nekünk. Tudjuk, hogy vídám mosolyuk, fáradhatatlan szeretetreméltóságuk igazán szépséget, napsugarat hoz mindannyiunk életébe. Most, hogy az országos Elnökség határozatával az Új Nemesség lett a „hivatalos lapjuk”, két állandó rovattal kedveskedünk Napsugárkainknak és kérjük, lépjenek velünk testvéri közösségbe. Irják meg miről szeretnénk leginkább olvasni, hisz nekünk a kívánságaitok kielégíteni nemcsak lovagi szolgálat, de öröm is.

Tudjuk, hogy a női lélek kiapadhatatlan gazdagsága sok új szint, új szépséget, sok-sok nemes emberieséget hoz betűnkbe. Igaz öröm lesz nekünk ez a szolgálat, mert Magukkal nemcsak kiterjesztettük új nemesi körünket, hanem lelkes, nagy értékű barátokat is nyertünk. Kérem fogadják szeretettel az Új Nemességet. Szeressék! Hisz a szeretetük jaj de nagyon kell nekünk. Igen, szeressék és legyenek egy kicsit büszkék is a lapjukra, legyenek, mert lehetnek és az Új Nemesség meg is érdemli.

Legyenek mindannyiunk büszkesége, szemefénye, napsugárkájai!

Ezt kéri az új-nemesi életközösség nevében

Gara Imre.

Ki következik szólásra?

Szép, fehér szőnyeg terült a köré, meg a sárra, a várost, a világot hulladozó pelyheken által nézhetjük, a tisztaságnak, a békeességnek fátylan át. Az idej szép havas karácsonyeste borulatán előjöttek a betlehemesek, fehér szűrben, kifordított kis ködműben, úgy hozták a kivilágított Jézuska házát; és a karácsonyfa gyertyafényes ágain keresztül, az ezüstös, aranyos csillogáson keresztül az időtlen-időnek távolába tekinthetünk . . . egy jászol felé, hol a Gyermekek nyugszik.

Országokról, földrészekről egy-szerre tekintenek karácsony estéjén az emberi szemek a Csecsemő felé, ki drágább, mint a heregi babák, mint az egynapos trónörökösök; a megszületett kis Jézus felé, kinek esillagsugár süti a fejcsékéjét. Az égből lejtött a földre megszületni az egész kereszténység Megváltója. Az örök Eg és a mi földi halandóságunk találkozik a sugárzó Kisdében, a jászol szalmáján. Két hazába való lett az Egek gyermeke, megbizonyítani nekünk, hogy mi is két hazának vagyunk a gyermekek. Ha mi felnézünk a magasságba, azt nemcsak a gyönyörűségért tesszük, mert akkor szabadulást és menedéket is keresünk és akkor magasztosít fel a gondolatunk. Honvágy van a szemében, a lelkében a föld polgárának, aki fölfelé fordítja a tekintetét. Az a Kisdé, akit istennek vallunk, sugalmat ad az embernek: emelkedett érzésében megkapja az ember ezt a sugalmat, maga magát is istennek tudja általa.

Könyöritsük meg egymás életét Testvér! Kíméljük meg egymást azoktól a fájó sebektől, melyeket a figyelmetlenség, udvariatlanság és szeretetlenség által üthetünk egymás szívén. Ilyen tövist szársz az emberek érzékenységébe, ha meleg, udvarias köszönetüket rideg fejbiccentéssel fogadod, ha a panaszkodót türelmetlenül elhallgattad, ha ridegen visszaütésítod valakinek egyszerű kérését, amit pedig könnyen teljesíthetnél; ha valakinek minden tetteire és minden szavára van egy kellemetlen, csípős megjegyzésed, ha fanyar ábrázattal hallgatsz végig a másik örömet, ha lelkisínyes más előtt olyasvalakit, akiről tudod, hogy az illető szereti és nagyrebecsüli, ha érezteted valakivel, hogy mennyivel többet tudsz

Igy tanít a gyermek Jézus, aki szót se tud még szólani, csak mosolyog. A mosoly maga a szeretet. Azt a hódolatot, ami gyöngédségből, elbájoltságból és szeretetből gomolyodik; azt a szeretetet egyetlen hatalom sem diktálhatja szívünkre, amit a Gyermekek sugárzott belénk, mert senkit és semmit nem lehet úgy szeretni, mint Őt, a Gyermekek. Királyok hódolnak előtte, mert nincs olyan ártatlanság a földi mezőn, mint a Gyermekeké. Barmok hódolnak előtte, mert nincs olyan jószág, nincs olyan kímélet, nincs olyan hozzájuk való hűség a föld teremtményei között, mint a gyermeké, kinek a kacsója nem tud útni, kinek a nézése nem gyilkos szándék, hanem ámulat és öröm. Csillag reszket fölötté, szolgáló csillag, mert nincs olyan tündöklés, mint a léleké, mely kigyuladt a megszületett Gyermekekben.

Télen született, hogy pótoljon minden virágot, minden napmeleget és minden tüzelőt. Mert ő a gyermek, ő a tavasz. Ő igéri az élet örök tavaszát. Ő a mi únhatalatlan várakozásunk, ő az eszmény, ő az álom, ő a csoda, ő a reménység, ő a boldogság: a Gyermekek. Megtanul majd ő beszélni, ajkain így lesz a szív, édesebb a madárszónál, erősebb az ég zengésénél. Ez a gyönyörű Jézuska le fogja tisztázni az életet, meg fogja váltani ezt a tévedt, bolond, szegény, szerencsétlen világot . . . Igen, ő a Gyermekek, az örök örök, örök áldott Gyermekek.

nál- vagy szebb vagy, fiatalabb vagy, ügyesebb vagy, gazdagabb vagy nála, ha gúnyos mosollyal hallgatsz véleményét, szavait. Nem, hiszen ezek nem főbenjáró dolgok, de éppen elég jelentősek ahhoz, hogy embertársainknak keserű perceket szerezzenek. Sok-sok keserű pere pedig órákká, napokká válik. Így mérgezheted meg észrevétlenül a társaságodban élő emberek életét és így szerzel magadnak ellenséget.

A SZTRAJK anyai, mint valakinek a kifosztását elrendelni. Megakadályozni a munkát, anyai mint rablást elkövetni. De rablás az is, ha a becsülettel dolgozó nem kapja meg munkája becsületes ellenértékét.

A tökéletes iparos — tökéletes ember!

vitéz PINTÉR JÓZSEF

pápai kamarás, országos elnökünk előadása a KIOSZ társadalompolitikai ankétján az iparosnevelésről.

A nevelés legbensőbb célja a lelkek feletti hatalom megszerzése. Ez az elszánt törekvés ismétlődik meg a történelem folyamán állandóan. Ez volt a célja az orosz cároknak, az ozmán szultánoknak és a japán mikádónak épp úgy, mint a mai politikai irányzatoknak. A nevelést kivették az iskolából és átvitték a politika területére, mert a tömegmozgalmak megszervezéséhez is bizonyosfokú nevelésnek kell alapul szolgálnia.

— Mi hát a nevelés célja? A politikai életben politikai cél: a megévő uralom megtartása, vagy megdöntése. A kitzűzött cél szerint azonban van testi nevelés, szellemi nevelés, amelylyel a tudást biztosítjuk és lelki nevelés, amely a teremtés feletti dolgokban a csillagok világán is túlrá hatol. Nagy baj az, ha csak a természetfeletti nevelést akarjuk és a testi nevelést elhanyagoljuk: ebből katasztrófa lesz. De még nagyobb baj, ha csak a testi nevelésnek tulajdonítunk fontosságot a lelki és erkölcsi nevelés rovására.

— A nevelésnek tehát harmonikusnak, összehangatosnak kell lennie, hogy kineveljük az emberben az isteni képmást, vele az Isten tulajdonságait: az ismeretgazdagságot és az akarat-erőt, hogy gazdaggá és boldoggá tegyünk őket.

— A nevelés negyedik területe a szaknevelés. Ez azonban nem jelenti csak az ipari szaktudást. Jaj annak az országnak, ahol csak cipészt, vagy asztalosnak nevelnek és jaj annak a szerezésten iparosnak, akit csak asztalosnak vagy cipésznek nevelnek. Amikor iparosnevelésről beszélünk, embernevelésről szólnak. Először embert kell nevelni és csak azután iparost belőle.

— Tanonciskolai oktatásunk érdeme, hogy először szintén embert akar nevelni a tanoncból és csak azután szakiparost. Ezzel akadályozhatjuk meg azt a káros megítélést, hogy valakire azt mondják: No, ez asztalos, ez meg cipész! Meg kell akadályozni, hogy a mesterség rányomja bélyegét az emberre. A tanoncot pedig valóban úgy kell nevelni, mint az isten-darabkákat: ez az igazi iparosnevelés. Régen a múlté már az az elv, hogy „aki nem dolgozik, az úr”. A munka minden élet alapja és a munkakészség az isteni vonás az ember-

ben. A különbség csupán annyi, hogy Isten semmiből teremt, az ember pedig anyagból alkot újat. Ezért minden életerős, hatalmas nép jellemzője, hogy ránevelik az embereket a munka szeretetére.

— A nevelésnek az iparoshivatás anyagi és lelki oldalait kell figyelembe vennie. Erdemes ma iparosnak lenni? Igen! Nem tudom, hogy mivel jobb, ha valaki adóhivatalban körül havi 180 pengőért, vagy pedig munkájából élő iparos. Mert mindegy, hogy milyen termelési rendszer következik, az iparos mindig fennmarad, amíg tömegmunkát nem végez, hanem az egyéni izlést szolgálja.

— A hivatásra nevelés lelki oldalai is fontosak. Mert nehéz dolog az örökös gond, az üzlettel való állandó foglalkozás, vesződés a tanoncokkal, az árvetés, kalkuláció, az árszámítás, az adó és annyi sok más kellemetlenség. Ezeket csak a munka, a hivatás szeretete hidalja át. Minél több munkát fektetünk valamibe, annál nagyobb-nak kell az eredménynek lennie, különösen lelki értelemben. És ez a derült önbizalom lesz az életöröm és boldogság valódi forrása.

— Ez egészséges lelket, anyagi megalapozottságot, jól berendezett családi életet hoz magával.

— Negyyszázada foglalkozom iparosokkal és kialakult lelkemben az iparos-ideál képe.

— A tökéletes iparosnak öt jellegzetes vonása van: szakmai tudás, szakmai intelligencia, általános műveltség, általános erkölcs és ipari erkölcs. Ezekbe van beleépítve az ember és az iparos.

— Fontos a szakmai tudás, de ugyanolyan fontos a szakmai intelligencia is. A szabómester kitűnően érti a szabást, de nem tud zöldágra vergődni, ha hiányzik a szakmai intelligenciája.

— Az általános műveltség az élet-siker és életboldogulás titka. Ez hozzásegíti az iparost, hogy megfelelő összeköttetéseket szerezzen magának. Ismerni kell a devizát, valutát, ezek útvesztőit. Az ilyen irányú fogások a társaséletben sajátíthatók el. El kell járni pártokba, egyesületekbe, hogy jobban érvényesüljön az iparos. Mert nagy baj az, ha megvan a szaktudás, de nincs meg hozzá az általános műveltség.

(Folytatjuk.)

Hálásan köszönjük

MUHITS SANDOR professzor úrnak, az Iparművészeti Főiskola nagynevű tanárának közlésre adott gyönyörű alkotásait.

Nemes, nagy nevelő erejű művésze szászerek kincse lesz, mert lehetetlen, hogy azzá ne legyen. Az életismeretnek és emberszeretetnek ezek a remekművei szinte démoni erővel szólnak hozzánk . . . gondolkodtatnak, felrésznek, útmutatnak. Bennük feszül az új élet minden kíváncsága, keresése, az emberibb ember kialakítása. Testvérek! Most, amikor elvezettek Benneteket nemes művészetének gazdag forrásához, amikor a lelketek megtelik a szép szeretetével, amikor érzitek, hogy többek, gazdagabbak letetek általa . . . gondoljatok hálával a Művészre, aki istenadta tehetségével, életének megalapozott erőivel, magyar lelkének népét ölelő szeretetével szól hozzátok. Köszönjétek meg Neki, hogy életének talán legszebb alkotásait adja Nektek.

Kevés olyan ember bolyong a földön Testvér, akiben valami jó, valami erény, vagy valami tehetség ne lenne. Neveljük magunkat arra, hogy lássuk mindenki-ben a jót, legyen az bármilyen kevés, és fedezzük fel társainkban a képességeket, bármilyen csekélyek. Ugye a Ti jóérezetek mélységesen felháborodnék akkor, ha látnátok, hogy valaki a szemetek láttára tetteleg bántalmaz, arculüt, fellök, vagy megszur egy békésen haladó polgárt? A rosszindulatú, gonosz megjegyzést pedig sokszor egészen könnyű szívvel végighallgatjátok, talán-talán még meg is toldjátok és nem gondoltok arra, hogy bizony ezzel is megüjtöttétek, meglöktétek és megszurttátok sokszor nagyon is érzékeny természetű embertársatok szívét. Fogjunk össze Testvérek, álljunk nemes harcba, fogjunk fegyvert a lelkeket mérgező csipős megjegyzések fullánkjai ellen. Intsük le, hallgattassuk el az ilyen élesnyelvű embereket, szegyenítsük meg őket, ha kell, de tartsuk távol az emberektől a mérgezett szónylakat.

Az egyén csak a társadalmi együttesben, a kollektívásban élhet. Ezért kell az egyének a maga önző érdekeit mindig alárendelnie a közösség érdekeinek.

A jövő azoké, akik nem félnek tőle!

A bécharc drámai képe áll előttetek. Az elmúlt gazdasági rendszer iszonyú bűne, amely a kizsákmányolt, testileg-lelkileg meggyötört Dolgozók millióit kényszerítette ebbe az áldatlan küzdelembe. Az új szociális világrend — a Dolgozók világa az Igazságot és a Méltányosságot emelte trónra. Ez lett korunk új társadalom-építő eszménye, a nemzetnevelő, az országépítő áldott magyar munka hiteljesítője.

Iparpolitika

„Szeretném, ha a munkát Magyarországon magasabbról nézné mindenki. A munkát tekintsék hivatásnak és a nemzettől kapott megbízatásnak!”

A MÉLYÉRTELMŰ SZAVAKKAL szölt Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter a költségvetés felsőházi tárgyalása során a munkáról. „A tervszerű gazdálkodás legfontosabb alapja — mondotta — a munka. Mindenkinek joga van, hogy munkáját értékesítse, de ehhez hozzá kell fűzni, hogy az illető a vállalt munkát aztán jól végezze is el. Szeretném, ha a munkát Magyarországon magasabbról nézné mindenki. A munkát tekintsék hivatásnak és a nemzettől kapott megbízatásnak”. Ezek a szavak egy egészen új világot, egy egészen új szemléletet jelentenek. A munka szerepéről, jelentőségéről, erkölcsi tartalmáról korábban nem halottunk ily megállapításokat. A munka eddig csak áru volt, s alig találunk olyan szemléletet, amely kiemelte volna a munkát megalázott helyzetéből. A munka a nemzet boldogulásának alapja. A munkát hordozó munkásnak ezen az alapon joga és kötelessége van. Joga van munkabérére, de ezzel egyidejűleg kötelesség terheli a nemzettel szemben. A nemzet a legteljesebb erő kifejtését kérheti és várhatja minden egyes munkás tagjától. A munka minőségén keresztül emelkedhet vagy süllyedhet az ország.

MA az ország sok százezer iparos között több mint százezer létszámú, jól boldoguló legényegyleti nevelés vallja ezt. Vallja és cselekszi, mert az a nemes törekvés, amellyel az ÚJ NEMESSÉG nevelte iparos olvasóit, ahogyan a munka és a munkás megbecsülését tanulta meg Egylete előjáróitól, bajtársaitól, mindig ezt a gondolatot és tettet szolgálta. Így látszik meg igazán az, hogy a legényegyleti gondolat mindig korszerű volt és korszerű is lesz. Ez a mi legnagyobb erkölcsi erőnk, minden munkánk, boldogulásunk, nagyságunk igazi titka. Ezt tesszük mi nyolc évtizede és tettük olyan korszakokban, amikor ennek a hangnak ilyen magas helyről nyo-

ma sem volt. De volt helyette lomosolygás, legyintés, itt-ott „jóindulatú lenézés” és minden más egyéb. Ezt tettük mi a tőke és munka harcának abban a korszakában, amikor az osztályharc a gyűlölet paroxizmusát hirtette szét és folytatógó levegőjében szétroncsolódott az emberi lélek és megállt, katasztrófálisan megállt a nemzeti munka.

AZ ipari fronton mi neveltük azokat a munka-katonákat, akikkel az új élet barrikádjait ma meglehet ostromolni és be lehet venni. Nyolc évtizede vártunk mi erre a hangra, erre a magasról jött biztatásra, de most várjuk ennek gyakorlati, cselekvő megvalósítását is. Várjuk és akarjuk! Nyolcvanhét év türelemmel viselt türelmetlenségével követeljük, hogy valóság, élet legyen belőle. A szavak értéke annyi, amennyi abból megvalósítható. Ez a szó, ez a szellem pedig megvalósítható! Munkára, a munka nemzetszolgálatára, a hivatás-szeretetre felépített nemes céhszellemű iparosrendet akartunk és akarunk! Akarjuk, hogy a magyar iparos nemzete megbecsült, dédelgetett tagja legyen, akarjuk, hogy áldozatos hivatás-szerete és szaktudása a nemzeti termelés legjavát adja, akarjuk, hogy műveltségével, neveltségével a magyar pogárság színe-java legyen. Nem szűnünk meg szeretni, nevelni és felemelni őket, amilyen magasra csak értékük engedi és ez sikerül is, mert ma már nem kell az ellenállás olyan erővel küzdeni, mint a szomorú multban, amikor energiánk nagyrésze ennek az elhárítására emésztődött fel. Ma már nemcsak mi tudjuk, hanem a legmagasabb helyen is, hogy a mi munkánkat kellett és kell — ezerszer kell! — csinálni. Elismerés volt ez a hang Testvérek! Elismerés nekünk és Nektek, elismerés mindannak, ami Titeket emberré, magyarrá, magyar-munkássá, nemzetépítő iparossá tett. Isten áldja Testvérek! Ezerszer Isten áldja! és előre!

Tudom, hogy szereted a művészeteket.

Tudom, hogy elnémulva tudsz elfelejtkezni egy műalkotás csodálatában. Tudom, hogy a létezés érzése is megszűnik számodra, amikor a zene egy távoli, tündöklő világba ragad.

Tudom.

És azt is tudom, hogy mit érzel a művészekkel szemben. Igen . . . őszintén irigyted őket, a halhatatlanságot, akik csodavilágot tudnak idevarázsolni.

Jaj! Ne irigyeld őket! Mert Te rózsákat látsz az útkön — ők meg többnyire a töviseket érzik.

De mond csak! Nem akarnál Te is művész lenni? Még hozzá olyan művész, aki nem tövisekre lép, hanem virágokon jár?

Lehetsz. Te lehetsz a Szép-élet művésze.

Indulj el most, lépj azonnal erre az

Az emberi szótár legféldalmasabb szava: elhallódni. Rettenetes szó, hát még amit takar. Elhallódni, elevenen meghalni, elveszíteni önmagunk megbecsülését, hallgatni mások sajnálkozását. Naponta, percenként meghalni, mindig meghalni... elhallódni!

Jaj! drága Testvéc vigyázz, dolgozz, tanulj, légy éber, meg ne halj így, ... jaj el ne hallódjál!

útra! Kezd el mindjárt azzal, hogy sokat mosolyogsz. És mindig derűsen, csillogó szemmel nézel ember-társaid szemébe. És addig nem nyugszol, amíg nem látod meg ott is rózsaszínűen nyiladozni a kis mosolyvirágokat.

Tudod jól, hogy szeretet nélkül nincs semmi. Szeretet nélkül halálba sorvad az élet, szeretet nélkül jégpusztasággá dermed a föld.

Ha elevenen él Benned a szeretet és velejárója a jószág, ha mosolyt csalsz az ajkakra — látod, akkor a szép-élet művésze vagy! Mert az a sok-sok emberi lélek, akinek kölcsönözted a magadéból, boldog, meleg fényvel, sokszorosan tükrözi azt vissza.

És teremtettél magad körül egy kis paradicsomot és Te lettél a szép-élet művésze.

Légy művész! Nagy művész . . .

Buday Éva.

A nemzeti munkaállam felé

RAJNISS FERENC DR.
országgyűlési képviselő, az Új Magyarország főmunkatársa.

(III.) Nagyon érdekes összeállításban egy háború előtti statisztika szerint a fehér ember világában naponta 50 millió autó szalad, 40 millió telefont használnak, 20 millió varrógép zörög, 70 millió újságot olvasnak, 30 millió rádiót, 15 millió gramfont hallgatnak, 15 millió központi fűtőtestnél melegednek és esténként 20 millió ember nézi meg a filmet. Valóban csodálatos élet, amire nem is gondolunk eleget. A végteleenül finomnak és a végtelenül erősnek csodálatos összetétele. Végteleenül finom és erős, mert a mikrométer a milliméter milliomod részét méri, a mikroszkóp a szemet milliószor felerősíti, a mikrofonból a hang végtelenszalad a févilágon, a darú 400 tonnát emel, a gőzkalapács lekvár módjára szétlapítja az 1 méter vastag acéllapot, a rotációs gép 100.000 betűt nyom percenként, a versenyautó 300, a repülőgép 500 kilométert tesz meg óránként. S primitívnek, barbárnak, kísérletek közé került embernek érezzük magunkat teremtő agyunk és kezünk munkája előtt! Az első felvetődő kérdés: mi ez? Mi történt velünk? Elérte-e az emberi szellem, az emberi lélek is ezt a magasságot, amit a technika megfutott? Az ember, a gépek teremtője, túl sátnya, vagy túl durva már új teremtményei mellett. Sokszor szorongva úgy érzi, hogy már nem is ő igazgatja ezeket a csodálatos nagy kolosszusokat és finom parányokat.

Haldane szerint a mai embernek fogalma sincs, milyen volt a 150 esztendővel ezelőtti élet, mert ma a legrosszabb helyzetben élő proletár családban nem pusztít annyi betegség, mint a középkorban a királyi családokban. Nagy részüket kiirtotta az emberi haladás. Ezt nem méltányolja eléggé a mai ember.

A fejlettebb orvostudomány és az egészségesebb életmód nemcsak a betegségek nagy részét irtotta ki, de meghosszabbította az emberi élet határát is. 1789-ben a földkerekségen 700 millió ember élt. 1920-ban ez a már 2000 millióra emelkedett. Ezzel együtt emelkedett az életszínvonal, amit a technika hatalmas fejlődése tett lehetővé. Az az álláspont, hogy tegyük tönkre mindent, a tébolyult agynak a filozófiája, nem gondolkodó embereknek. Ami van, nem kell elpusztítani, hanem úgy elosztani, hogy minél több embernek boldogságot,

kenyeret, kultúrát, nyugodt életet biztosítsunk.

Töménytelen válság követte ezt a fejlődést egészen a világháború kitöréséig, ahol megöltünk 13 millió képzett, bátor fiatalembert. Mi az oka ennek a pusztulásnak, mi az oka, hogy kultúrtevézőket teremtünk és mégis emberek, országok pusztulnak, családok, értékek, osztályok? Azért van ez, mert ez a fejlődés túlságosan hirtelenül jött, rövid volt hozzá az idő, az ember nem tudta magát beleelelni. Ezt a fejlődést egyes kis rétegek kihasználták saját céljaikra. Ennek nyomán nőtt nagyvá a nemzetközi liberálizmus, a szabadverseny. Mi volt ez a szabadverseny? Hogy kevesek kezébe jutott a banktőke és diktálja a világ sorát. A nemzetközi szociáldemokrácia és kommunizmus csak ellentéte a liberálizmusnak, a szabad versenynek; egyik sem áll meg egymagában, egymást feltételezik. Együtt éltek és együtt kell, hogy elpusztuljanak. A hitel, a bank keretében a nagyipar diktált. Aki nem tudta oly gyorsasággal forgatni az áruját, mint a gyárak, nem tudta a három hónapos hitel kamatait idejében megfizetni, a versenyből kiesett. Minden város és ipartelep körül óriási gyűrűt fontak a proletár lakórészek, ahol állati nívón éltek a családok. A faluról a városba jövő proletár pusztulásra van ítélve. A népnek a biológiai ereje pusztul és pusztult a kisipar, a kézműipar anélkül, hogy a liberális állam ennek a pusztulásnak a nemzeti lét érdekében ellenállott volna.

Töménytelen idegen vándorolt be és a mi véreink kivándoroltak. A kapitalista sajtó testi-lelki sekélyességét bocsátott be minden területen és megszületett a politikai álszabadság, amely szerint a hatemeletes bérház ura ugyanazokkal a jogokkal bír, mint a viceházmester. A politikai álszabadság mellett állandósult a gazdasági rabszolgaság. Bizonyos körülményekből az emberek nem jutottak ki. Az iparos ugyanúgy dolgozott, mint az azelőtti éveken, mindent a munkájába ölt s az életnívója mindig összecsúsz és összecsúsz szugorodott külső hatások következtében, amelyekbe beleavatkozni nem tudott. Így romlott nagy-szerű kézműiparosanyagunk és fejlődött, erősödött a bevándorolt idegenek köre, — ami eldöntötte Magyarország sorsát.

(Folytatjuk.)

Arcod verejtékével...

Melyik a legbecsületesebb emberi munka a világon? Erre a kérdésre nagyon könnyű a felelet: minden munka becsületes, ha tisztességes úton biztosítja a dolgozó kenyerét. Mindig így volt és fokozottan érvényes ma. Megbecsülésre egyformán tarthat számot mindenféle kenyerteremtő munka, akár földalatti csatorna, akár íróasztal a színhelye, mert gazdasági értéket termel és államfenntartó erő. Ez az alapja annak az igazságnak is, hogy a nemzeti vagyon legfontosabb és legértékesebb tétele maga a dolgozó ember.

Arra a kérdésre azonban, melyik a legnehezebb emberi munka, már nem ilyen magától értetődő a felelet. Sokat lehetne vitatkozni azon, vajjon a fizikai vagy szellemi munka a nehezebb. A keltő közül mindenesetre a szellemi a felsőbbrendű, hiszen végeredményben szellemi tevékenysége emelte ki az embert az állatok közül és avatta a Természet urává. A szellemi munka megbízható mérésére azonban a tudomány ma még nem eléggé fejlett. Ilyenformán, ha válaszolni akarunk a feltejt kérdésre, csak a pusztizomerővel járó testi munkáról lehet szó. Hogyan mérjük meg az emberi munkát. Semmi esetre sem úgy, mint a fizikában, ahol az idő és út szorzata adja a munkát. A szervezet akkor is dolgozik, ha látszólag télenül pihen, mert az életfolyamatok pusztiztartásához is munka kell. Ezt a rejtett belső munkát kalóriákban kifejezhető hőtermelés kíséri, miközben a szervezet oxigént vesz a levegőből, illetőleg szén-savat lehel ki. Ugy-e emlékeztek erre még az iskolából? Az emberi munkát ennél fogva legelőszérűbben úgy lehet lemérni, ha az oxigénfogyasztásból és a szén-savtermelésből arra a kalóriamennyiségre következtetünk, amit a szervezet az illető munka végzésekor termel, illetőleg amit igényel.

Ezzel a módszerrel mérték meg a legkülönbözőbb hivatású kenyérkereső férfiak és nők fizikai munkáját és így jutottunk a mellékelt kimutatóban feltüntetett néhány érdekes eredményhez.

A kézi varrónő 1480 kalóriát termel, a szabó 2500, a mosónő 2700, a fém-munkás 3100, a kőfejtő 4300, a kovács 4500, az arató 5000 kalóriát.

Lám a tudomány így igazolja az isteni parancs mélységes értelmét, amely arra ítéli az embert, hogy arca verejtékével keresse meg mindennapi kenyerét...

Itt a farsang!

A farsang eredetileg német szó: Farsching, magyarul tréfaülzést, pajzánkodást jelent. Vízkeresztől hamvazó szerdáiig, egyes vidékeken azonban még hosszabb ideig tart. A karnevál latin eredetű: Carne vale, magyarul: Isten veled hús! Ebből a kifejezésből, amely később szállóige lett, nőtt fogalommá a Karnevál szó.

A karneválok igazi hazája Olaszország. Ez természetes örökség volt, mert a rómaiak minden évben megünnepelték a boldog aranykor ünnepét, amikor még Szaturnusz isten volt az ég ura és amikor az emberek munka nélkül, teljes egyenlőségben éltek. Szaturnusz isten ünnepén felidéztek az aranykort: az úr szolgálta ki a szolgáját, a szegény büntetlenül vehette el, ölthette magára a gazdag ékszerét, szóval minden tótágot állt, ami a hétköznapiak rendje szerint megszokott formája volt az életnek.

Későbbi századokban, amikor az összeomlott római birodalom romjain keresztény állandók támadtak, a vig évkezdő ünnepség megmaradt a latin uralom bukása után is. Pedig a keresztény egyházatják gyakran kikelték a zabolátlan vígság ellen. Szent Ambrózius milánói püspök (340–397) már az alakoskodók, az álarcok ellen prédikált. Hasonlóképpen dorgálja „az Isten képeire formált lényeket” Maximus turáni püspök (380–465), hogy „nem áttalják magukat marhákká, vadállatokká és szörnyetegekké átalakítani”. A nagy egyházatya Szent Agoston pedig (430-ban halt meg) ezt mondja az alakoskodókról: „Lehet-e nagyobb esztelenség, mint ha arcot eleszifitanak és reá olyan álarcot ráknak, amelytől az ördögök is megijednek”. De ugyanígy harcolt a farsangoló álarcosok ellen az egyház magyar, francia, német, angol földön, jeléül annak, hogy a római közvetítéssel oda is eljutott a keleti állattíztelet, az áldozati bika, szarvas, üsző, noha csak jelképes alakban is, a karneváli álarcokban. Századokon át tartó harc eredménye volt, hogy idők folyamán a farsangi mulatság megszelídült. A pogány idők emlékét őrző álarcok eltűntek, hogy másfajta maszkoknak adjanak helyet. Mert a farsang fő vonzóereje a szerényebb keretek közt is a tánc és az álarc maradt. Az álarc eltörölte a társadalmi különbséget és ezzel a farsang megmaradt mindenki mulatságának. Az álarc egyenlővé tett urat és osztag és nemesek a mulatozás folyt

álarcban, hanem a társadalmi érintkezés is.

A mulatók francia királyok udvarképessé tették az álarcos jelmezbölcöket.

Magyar királyaink közül Zsigmond király farsangolt szívesen. Ő honosította meg az úgynevezett farsangi lovagtornákat. Ezek enyhe fel-tételű lovagi játékok voltak, tele bohósággal és humorral. Például: vízzel telített nagy tartály felett talpa-latnyi széles gerendát fektettek keresztül. Nehéz páncélba öltözött if-jak a gerendán párviadalra kellek, természetesen nem hegyes-éles kard-dal vagy buzogánnyal. Ha a viadal-ban nagyobb vágást kapott a lovat, elvesztette az egyensúlyát és bele-esett a vízbe a páncélöltöztével együtt. Ugyancsak Zsigmond alatt lett népszerű a nagytekintélyű és gazdag céhek farsangja, mely, mint a korabeli krónikák írják, a nemesek mulatozását is felülmúlta díszben, szépségben és stílusban.

Magyarország a vidám, gondtalan farsangnak sohasem volt igazi hazá-já. Karnevál hercege szépen elkerül-te a magyar tájat. Mit is keresett volna itt az örök küzdelem, a véres harcok hősei, vagy a verejtékszagú tiborcok között. A mi farsangunk sohasem volt vidám... de mit is be-szűnnek, hisz még nem is volt farsan-gunk.

ASSZONYOM!

II.

A költői elkalandozás után igen helyes gyakorlati tanácsok következnek az ebéd és vacsora pontos tálalásáról, mert hogy az ilyesmivel a férfiember követelőző és érzé-keny szokott lenni. A férfiember — állapítja meg Johanna asszony — semmiért sem olyan büszkült, mintha nem adnak neki enni, ha hazakerül. Nem szabad túlonlul szigorúnak lenni, — folytatja Johanna asszony — ha a férfi néha elmegy régi bará-taival szórakozni. Nem kell faggat-ni, hogy merre mentek, mit ettek, mit ittak? A férfiember olyan termézetű, hogy szereti szabadnak gondolni magát. Hát amennyiben családjának nem okoz vele nagyobb kárt, csak hádd gondolja. Éppen ezért ne gondoljunk rosszat legény-kori pajtásairól, ne becsüreljük cimboráit, ha azokkal mulatozni megy. Az ilyesmi mindig rossz vért csinál. (Folytatjuk.)

Szépség és egészség!

A tudós statisztikusok kimutatták, hogy az elmúlt 50 év alatt az emberi átlagos élelkor határa kerek-en 20 évvel kitolódott. Van egy más-ik megállapítás is, amelynek ugyan nincs tudományos alapja, de vele lépten-nyomon találkoztunk. Ez pedig az, hogy a mai kor emberei sokkal tovább maradnak fiatalok, szépek, mint a nagyanyáink kortársai. Ebben természetesen a hölgyek vezet-nek. De így is van ez rendjén. A csodá-szer pedig, amellyel ezt a csodát elérik, egyáltalán nem titok. Rendel-kezésére bocsájtjuk mindenkinek és hisszük, a nagy többség él is vele. Jelszavunk (mert az is kell!): Szép-ség és egészség! Igen, mert ha az egészség megvan, akkor sokáig meg-marad a fiatalos, úde női báj, ami egészben véve a szépséget is jelenti a modern szépségideál fogalmai szer-int.

Az egészséget pedig állandó, rend-szeres mozgással, testgyakorlással, módszeres tornával, egyszerű test-neveléssel lehet legjobban ápolni. Ez teszi rugalmassá, sportossá, ellenál-lóvá a testet, ez óvja meg a kenyér-keresettel vagy háztartással foglal-kozó dolgozó nő egészségét, ez teszi azt, hogy teste olyan életkorban is fiatalos, úde, ruganyos maradjon, amikor a régi világ delői már megad-ták magukat a sorsuknak és elis-merték, hogy jaj! az idő eljárt felet-tük; vagyis magyarul: megöreged-tek!

Sajnos, nem könnyű megőrizni a fiataloságot! Nem! Munka, keserves, unalmas munka, mindennapi lelkiis-meretes munka kell hozzá. Tudjuk, sokan belekezdenek, de sokan bele is „buknak” ebbe, azok, akikben nincs elegendő lelkierő, hogy a jelentkező kényelemszeretetet legyőzzék. Igen, a szépségnek — mint minden nagy értéknek — ára van. Pedig kell, kell áldozni időt és fáradságot erre. A napi torna kell! Ezt ma már minden okos nő nemesak vallja, hanem ese-lekszi is. A fiúknak könnyebb. Ott a nagyszerű levele foglalkozás, de a lányoknak is kell önfegyelmekkel, okossággal időt szakítani a céltuda-tos testnevelésre. Ha szükségük van tanárra, kérdezzék meg a közleg-vele parancsnokát. Ha van elég je-lentkező, a közös női tornát is leve-zeti szívesen. Csak lássa az érdeklő-dést, örömmel hoz áldozatot. De me-lyik okos leányt vagy asszonyt nem érdeklí ez? Vagy van, aki nem akar sokáig egészséges, szép és fiatal ma-radni? Ugy-e nincs? Ne is legyen!

Kedves Testvér! Ne neheztelj meg érte, nem közlöm le a „cikked”, mert az se nem cikk, se nem igaz. Nem tudom honnan vetted a megállapításaidat, de az akitől hallottad, nagyon gyengén állt mind a történelem ismeretében, mind kultúrában.

A kérdés, amit felvetted, közérdekű. Megpróbálok rávilágítani röviden. Te, mint „korunknak gyermeke” azt hiszed, hogy a középkor nem állt másból, mint babonából, boszorkányüldözésből, vad megszárlásokból és fejedelmi önkényeskedésekből. Pedig — ne feledd el — a középkor készítette elő azt a bölcséleti és erkölcsi talajt, amelyen a tudományos gondolkodás és a társadalmi humanitás gyökeret verhetett. A középkor ugyan nem ismerte a kapitalizmust és a liberalizmust, de a magántulajdon és a pénzgazdálkodás alapján nagyszerű dolgokat alkotott s a maga ipari és mezőgazdasági termelésével legalább úgy kielégítette kora igényeit, mint a szabad versenyen és a gyáriparon alapuló „modern” termelés. És gondolj azokra a halhatatlan eredményekre, amelyeket a vallásos munkaközösségek produkáltak: az évszázadokra szóló építkezésekre, a templomok várak, kikötők, városok, zárdák, kastélyok csodáira, amelyek szerte a világon hirdetik a középkor magas kultúráltságát. Bizonyos, hogy lelkükben a középkor erősebb volt, mint az újkor; az emberek boldogabbak voltak. Az élet szebb, egyszerűbb és természetesebb. A kolostorokban mely és szorgalmas tudományos munka folyt, az ipari élet közelebb jár a művészetekhez, tehát több volt benne a munka gyönyöre, mint most; nagy járványok voltak ugyan, amelyek egy-egy vidék vagy néha egy kontinens lakosságát megzúdították de a háborúk a mai háborúkhöz képest lovagi játékok voltak. És még valami. A népesség mindenütt megtalálta a maga megélhetésének forrását; nem volt munkanélküliség. Az egyéniség kevesebb jogot követelt és mégis jobban érvényesült, s végre: az egyház a maga lelki hatalmával jobban megfelelt nemzetközi hivatásának, mint ma akármilyen államszövetség.

Látod Testvér, ez éppen az ellenkezője a Te cikkednek. De ez a tiszta igazság. Kérlek köss barátságot az Új Nemességgel. Nagyon-nagyon sajnálnám, ha elkallódnál. Még sok levelet várok Tőled. Isten veled, Testvér!

A modern társadalomban a férfi keresi, de a nő költi el a pénzt. Sőt igen sok férfi vásárol éppen a női befolyás alatt.

A nő tehát nemcsak fontos szerepet játszik a vásárlásoknál, hanem kétségkívül döntő befolyást is gyakorol az egész életre.

Ez nemcsak annak tulajdonítható, hogy a férfiak tömege közismerten lovagias és csak lovagiasságból eslelekszik, hanem inkább ennek a lovagiasságnak is az élet igen sok vonalán érvényesülő női fölény és befolyás az alapja.

Ezt a nagy befolyást még az ipar is előmozdítja, mert az iparok legnagyobb része kizárólag a nőknek, vagy a nőkért dolgozik. A nagy áruházakban, a boltokban és a csarnokokban az eladott áruk 80 százalékát nők veszik meg. Ez onnan ered, hogy rendszerint a nő látja el nemcsak a maga, hanem a férje és gyermekei szükségletét is. Általában pedig a vásárlások negyötöde a nőkért, vagy a nők miatt történik.

A nő, akinek általában több ideje és jobb idege van, mint a férfinak, jobban elolvassa a reklámokat, hosszasan nézi a kirakatokat, kíváncsiabb természetű és sokkal tanulékonyabb, mint általában a férfi, azonban hamarabb is felejt, igen hatalmas vevőtömeget alkot.

Éppen ezért a reklám is a nőkhoz igazodik. A nő izlése és praktikus érzéke sokkal nagyobb, mint a férfié, ezért tehát mindenki az ő kedvüket keresi, az ő izlésüket igyekszik kielégíteni.

Van azonban minden nőnél egy nagy gond, egy szeszélyes idea, mely sohasem hagyja el a nőt és ez a kora elleni küzdelem. Ez az oka annak, hogy igen sok nőnek minden jó, ami divatos, vagy amivel magára tudja vonni a figyelmet, ha még oly excentrikus vagy mesterkélt is.

Tehát a jó eladó arra törekszik, hogy a nőknek ez a küzdelme is hatalmas bevásárlásoknak legyen a forrása. Bizonyos, hogy sikerül a legtöbb nő figyelmét megnyerni azért, ha olyan valamit lehet nyújtani, amivel a fiatalság látszatát megőrzi, vagy kimutatni tudják.

A vevőhölgyek fiatalító ideáit tehát meg kell hallgatni türelemmel. Sohasem szabad elfelejteni és kihagyni a számításból azt a tényt, hogy a nőknél a divat hatalma mindenkinre, minden rabságba gyógyító vagy enyhítő balsamot tud adni.

Igaz magyar szeretettel köszöntlek Benneteket. Köszönöm itt is nagyszerű munkátokat. A következő számban cikk keretében számolok be nevetekről, munkátokról. De szeretnélek megölelni Mindannyiokat!

Most kérünk Benneteket: 1. hogy a mellékelt csekklapon az előfizetési díjakat küldjétek be. Kérjétek meg és sürgessétek a kifizetésre azokat a Testvéreket is, akik személyre szólóan kapják a lapot. Igen nagy szükségünk van a pénzre. 2. A kiküldött előfizetegyűjtő ívet, ahonnan sajnos még nem kaptuk meg, sürgősen küldjétek be. 3. A pártoló tag Urakat szeretettel keressétek fel és nyerjétek meg előfizetésre. 4. Az ipartestületek részére a mai napon megindítottuk az Új Nemességet. Kérünk hasatokat oda, hogy az Elnök Urak vessék latba személyi összeköttetésüket az Ipartestületek előfizetése érdekében. Mint kebelbelieknek évi 6 pengőért adjuk, 40 pengő helyett. Tegyétek meg Testvérek, legyetek talpraesett, mozgékony vezetők, mert ma ez kell!

A RUHARENDELÉS beküldésének határidejét 1941. január 31-ig meghosszabbítottuk. Ezen időn túl megrendelést már nem fogadtunk el.

FELHIVJUK a Testvérek figyelmét itt is Muhits Sándor professzor, európai hírű magyar grafikus művésznünk alkotására. Vigyázatok rá, meg ne gyűrődjön. Rakjátok el és gyűjtsetek az Új Nemességet. Évi 26 példány a legszebb, leghasznosabb könyv lesz a kezetekben.

TESTVÉR KÉSZÜLJ A CÉHFŐISKOLÁRA!

Megköszöve, de annál nagyobb szeretettel jelentjük, hogy lapunk nagy barátja, az Új Nemesség, újnemeseket nevelő munkájának nagy nevelőtársa, **Fenyvesi Ferenc**, a marcali L. E. elnöke feleségül vette **Jobbágy Margitkát**. Az Új nemesség sok tiszczernyi tábora és a Szerkesztőség szeretettel gratulál. Elnök Ur! Aszszonyom! tartsanak meg bennünket szeretetükben.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: **Gara Imre.**

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.